

Dat er over vogels, die meestal moeilijker zijn waar te nemen dan zoogdieren, veel gefantaseerd werd, is begrijpen. Talloos zijn bijv. de verhalen over den koekoek. Minder bekend is misschien het volgende: Als iemand voor 't eerst in 't voorjaar een koekoek hoort roepen, laat hij dan de plaats, waar zijn rechter voet staat, nauwkeurig afteekenen. Wanneer hij daarna de aarde onder die plaats uitgraaft, vindt hij een schat? Neen, doch deze aarde is een uitstekend insectenpoeder, vooral dienstig om vlooiën te verdrijven.

Kraaien en raven zijn zoo bang voor concurrentie in hun roofzuchtig bedrijf, dat ze hun jongen, zoodra die kunnen vliegen, zoo ver mogelijk wegdrijven. Raven zijn erg vergeetachtig. Als ze wat ver zijn gevlogen, weten ze niet weer bij hun jongen te komen. Ze zijn zich echter van hun gebrek bewust en hebben daarom vooraf dingen in 't nest gedragen, waarin zich wormkes ontwikkelen, die de jonge vogels in 't leven houden.

Roofvogels zetten zich nooit op harde gesteenten neer, om hun kromme en spitse klauwen niet stomp te maken.

Als de pauw hoort, dat een mensch hem prijst, zal hij terstond zijn gebloemde, goudvervige veeren uitzetten. Als iemand bezig is hem te schilderen, staat hij zeer stil te pronken.

De haan verstaat zich evengoed op den loop der hemellichamen als de beste sterrekundige. Als hij kraaien wil, slaat hij zichzelf vooraf met de vleugels om goed wakker te worden. Zijn gekraai verjaagt den leeuw en doodt den basilisk. Hij gevoelt zich zelf zoo groot, dat hij den kop buigt ook al gaat hij door een hooggewelfde poort.

Wilde ganzen kunnen het snateren niet laten. Maar als zij door streken trekken, waar groote roofvogels huizen, nemen ze steentjes in den snavel, om hun stem in bedwang te houden. Andere trekvogels, die bij nacht vliegen, doen hetzelfde, echter met een ander doel. Zij laten nu en dan een steentje vallen om te onderzoeken, of ze zich boven de zee of boven het vaste land bevinden.

Zwaluwen houden een winterslaap. Bij geen enkele vogelsoort, behalve bij den nachtegaal, zingt het wijfje. Hiermede geeft de natuur te kennen, »dat alle vrouwen het matig stilswijghen wel past.«

Als twee nachtegale wedijveren in 't zingen, zingt de eene zich dood. Oude nachtegale geven de jongen methodisch muzikles. Het jong dat geen aanleg heeft of lui is, wordt omgebracht.

Eksters hebben twee nesten, om de roovers van hun eieren en jongen te misleiden. De laatste worden vaak van 't eene nest naar het andere overgebracht.

Een patrijs, die zijn eieren kwijt raakt, steelt die van andere vogels om toch te kunnen broeden.

Het duivenvrouwtje, dat wat te lang bij haar jongen wegblijft, wordt door den doffer met geweld naar huis gedreven. Als van een duivenpaar de eene sterft, zet de andere zich nimmer weer op een groene tak. (Dit wist Vondel reeds).

De geitenmelker kan bij dag niet zien. Hij zuigt de geiten de melk uit de uiers. Niet alleen, dat deze dan nooit weer melk geven, maar ze worden ook blind.

In de eierdooiers van kippen is een ding in 't midden als een druppel bloeds. Dit is het hart van den jongen vogel. Zijn lijf komt van het wit.

Kippen moet men niet zetten te broeden vóór de maan nieuw is, anders komt er niets goeds voor den dag. Als het dondert bederven de bebroede eieren. Dit is evenwel gemakkelijk te voorkomen. Men behoeft daarvoor slechts een ijzeren nagel onder 't stroo van 't nest te leggen.

Dat er ten slotte van »kleine ongedierten« (spinnen,

insecten enz.) en van de groote monsters, die in de diepte der zee huishouden, heel wat labels worden opgedischt, behoeft niet te verwonderen. Daarmee houdt de fantasie der menschen zich immers nog altijd gaarne bezig.

F. E. HOLTROP.

Vragen en Korte Mededeelingen.

Errata.

Op pag. 99, 1e kolom, staat in den 15den regel »zijne kinderen« lees »voor zijne kinderen« en in den 2den regel van onderen »albinisme« lees »albinisme«. T. E. B.

'n Broedplaats van de Zwarte Mees Parusater.

Zondag 11 Juli waren wij in 't Lutterzand en hielden met ons zessen een pic-nic op den hogen zandigen oever van de Dinkel, waar deze een scherpe bocht maakt. De loodrechte helling is doorboord met een 30-tal gaten van de zand- of oeverzwaluwen. Achter en om ons talrijke dennenbossen, afgewisseld met heide en dorre woestijnachtige zandvlakten. Ongeveer tien meter van de eigenlijke kolonie was een verlaten gang der zwaluwen en toch meenden een paar onzer medeleden er gepiep in te horen. Ook aan de voetsporen of de krabbellijntjes voor den ingang wezen op een druk bezoek van gevleugelde bewoners. Wij zaten uit te rusten in het mulle zand een pas of acht er van daan. Daar komt een meesje uit de dennen en hipt op een wortel voor den ingang van het bewuste gat. Het draait wat heen en weer en ruts... daar verdwijnt het in de opening. Een poosje later komt ook zijn wederhelft en brengt voedsel aan de jongen. Wij naderen tot op 5 pas afstands. Het diertje laat zich goed bekijken. Een zwart kopje, witte wangen en een witte vlek in den nek. Dit laatste is kenmerkend. 't Is een zwarte mees, nog al zeldzaam. Ik had hem in den zomertijd nog nooit gezien. En nu direct met de nestplaats er bij. En nog wel zo'n zonderlinge.

't Zal immers nog wel nooit eerder waargenomen zijn; een zwarte mees broedende in een verlaten oeverzwaluwengang.

In Dr. Buekers bekend boek staat, dat ze soms nestelen in mollengangen en konijnenholen. Die gevallen liggen dus met onze waarneming in één lijn.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

De makke spreekw.

Als een vervolg op twee in *D. L. N.* voorkomende mededeelingen betreffende de mogelijkheid om spreekw mak te maken, kan het volgende de belangstelling van hen, die zich interesseeren in het leven van vogels, wellicht nog verhoogen.

Onze spreekw dan, die zich in de maand October van het vorige jaar, toen de trek was begonnen, weer bij ons kwam melden, gaf al dadelijk blijken van zich weer geheel thuis te gevoelen, door even als vroeger zich in huis te bewegen, uit te vliegen en op geroep of vrijwillig terug te keeren. Zoo hielden wij hem den geheelen winter, echter met eenigszins beperkte vrijheid in verband met de weersgesteldheid. In het begin der maand April van dit jaar gaven wij hem de vrijheid, om evenals zijne natuurgenooten zich te kunnen verlustigen, een wijfje te zoeken, enz. enz. De eerste avonden kwam hij geregeld terug, doch al spoedig bleef hij voor goed weg, vermoedelijk na een wijfje te hebben gevonden. In het begin dezer maand smaakten wij het gevoelen hem terug te zien keeren. Hij doet nu weer even als vroeger, komt uit een top der vrij hooge boomen op geroep tot ons, plaatst zich op hoofd of schouder van zijne oude bekenden en kweelt het hoogste lied, misschien wel mededeelingen der zomeronderfinding inhoudende.

Dat de vogel op herinnering en wel van persoonsherinnering handelt, blijkt uit de schuchterheid, wanneer er zich vreemden vertoonen.

Dieren.

J. v. D. HORST.

Skeletten te koop.

Te koop aangeboden twee zeer mooie volledige skeletten van Butskop-dolfsijn en Bruinvisch. Te bevragen bij D. J. van der Wal, Koogerveld, Texel.